

Jeg vil saa til Slutning, da jeg rører ved den københavnske Skolering, gøre en Henstilling til den højtærede Kultusminister. Der staar jo for Tiden en voldsom Strid mellem den saakaldte Forældreforening og de forenede Skolers Bestyrelse, en Strid, i hvilken man betjener sig af Sprogets allerkraftigste Udtryk, selv Ord som „Svindler“ er forekommet i den. Jeg mener, at Staten har en ikke ringe Interesse i denne Skolestrid, idet Staten staar med en Garanti paa, saa vidt jeg ved, 700,000 Kr. for de forenede Skoler, og derfor gør det et vist Indtryk, naar man hører, at der uden videre fremsættes Beskyldninger, gaaende ud paa, at Skolerne ikke er solvente, og at der ved Skoleringens Overtagelse og Administration af Skolernes Aktiver er foregaaet Ting, som ikke er ganske forsvarlige. Jeg mener, at da det sikkert ikke er Offentligheden fuldkommen bekendt, hvilket Indseende Kultusministeren har med disse Forhold, vilde det være heldigt, om der fra dette Sted kom til at lyde et Ord fra den højtærede Minister om, hvorledes dette Forhold i det hele taget ligger.

Andreasen: Før jeg gaar over til at omtale de Spørgsmaal, som egentlig har foranlediget mig til at tage Ordet, vil jeg som Tingets yngste Medlem henvende et Par Ord til Tingets ældste Medlem, det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen), der jo snart kan fejre sit 50 Aars Jubilæum som Folketingsmand. Det ærede Medlem, som jeg personlig har betydelig Sympati for, og som altid som Kollega har haft et godt Navn, plejer jo ofte, naar han tager Ordet her i Tinget, navnlig i de senere Aar, at svinge Tugtens Ris over Højre. Jeg har hidtil kunnet forstaa, at det ærede Medlem vilde revse Højre, thi at Højre har begaaet store Fejl, ogsaa set fra et Højresynspunkt, er givet, men jeg har ikke kunnet forstaa, at det ærede Medlem netop nu har fundet Tidspunktet at være inde til at revse Højre. Om det ærede Medlem ved jeg fra vor politiske Historie, at han er det eneste Medlem af Tinget, der har underskrevet Venstres første Program. Han er det eneste Medlem her i Tinget — blandt andet er det derfor, jeg har Sympati for ham —, der har stemt imod Grundloven af 1866. Det er en Kendsgerning, der navnlig for mig som Tingets yngste Medlem betyder ikke saa lidt, at jeg, som den unge Mand paa nogle og 30 Aar, her i denne Forsamling kan være med i politisk Arbejde med en Mand,

som for snart 50 Aar siden gjorde, hvad han formaaede, for at hindre Vedtagelsen af Grundloven af 28. Juli 1866. Jeg lyttede forleden Dag med spændt Opmærksomhed til det ærede Medlem, da han begyndte sin Omtale af Forfatningsspørgsmaalet, thi jeg havde fra det ærede Medlems Side ikke ventet en Revselse af Højre, men en Tilslutning til det Højre, som allerede nu har Forstaaelsen af, at man bør gaa med til en Forhandling om at ophæve den privilegerede Valgret. Der er jo et ikke helt ringe Antal Højremænd, der offentligt har udtalt sig for, at man ogsaa fra Højres Side bør gaa til at opgive den privilegerede Valgret. Jeg synes, at det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen), der i 1866 stemte imod det Godsejerlandsting, som vi nu har haft i mange Aar, burde glæde sig ved, at hans Parti har udviklet sig i en saa god og heldig Retning. Men jeg er kommen til det Resultat, at det ærede Medlems Revselse ikke har sin Grund i, at han elsker Højre — der er jo et gammelt Bibelord, der siger, at den, der elsker sin Søn, tugter ham tidligt, det ærede Medlem tugter Højre baade tidligt og silde —, men det er Højres gamle Tanker, den privilegerede Valgret, som har hans Kærlighed og store Interesse, og det beklager jeg meget dybt. Jeg vil bede det ærede Medlem fra Hillerød udtale sig lidt om, hvorledes han bringer sit Standpunkt i 1866 i Overensstemmelse med det Standpunkt, han nu indtager til Forfatningsspørgsmaalet. Jeg har ofte med Interesse hørt det ærede Medlem meddele Tinget nogle af sine Erfaringer fra den lange Tid, han har siddet i Rigsdagen, og jeg tror ogsaa, det vil interessere andre Medlemmer end mig at høre Udtalelser af det ærede Medlem om de Forhold, der raadede, den Gang han var med til at sige sit Nej til den privilegerede Valgrets Indførelse ved Valg til Landstinget.

Det Spørgsmaal, jeg særlig vil omtale, og som for mig i øvrigt er et af de allervigtigste, angaar en Regulering af Arbejdstiden indenfor vore Industrierhverv. Det er jo en kendt Sag, at vi Socialdemokrater i en Aarrække har forelagt Lovforslag her i Tinget om Indførelse af en lovbestemt Maksimalarbejdsdag, og ærede Medlemmer ved, at vi i denne Sag ingen Sinde har stillet os paa Standpunktet: alt eller intet. Jeg har i de Aar, jeg har haft Sæde i Tinget, med Glæde hørt Medlemmer af andre Partier udtale deres Sympati for Tanken om i hvert Fald for visse Industrigrenes Vedkommende at begrænse Arbejdstiden noget. Og med